

UZASADNIENIE

Powód A. B. wniósł o zasądzenie od pozwanej S. (...) w S. kwoty 12.628,18 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 16 czerwca 2020 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w związku z tym, że pozwana wypłaciła na rzecz powoda jedynie 7.803,05 zł, do zapłaty na rzecz pozostaje kwota 12.628,18 zł. Powód domaga się odsetek od dochodzonej kwoty liczonych od dnia 16 czerwca 2020 roku albowiem w dniu 15 czerwca 2020 roku pozwana zajęła stanowisko w odpowiedzi na wezwanie powódki do dopłaty odszkodowania w oparciu o sporządzoną przez powódkę opinie prywatną. Od dnia następnego pozwana pozostaje zatem w zwłoce w zapłacie.

Pozwane S. (...) w S. wniosło o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazano, że będący podstawą ustalenia wysokości odszkodowania kosztorys w oparciu o oględziny pojazdu, obejmuje technologię naprawy pojazdu określoną przez producenta, stawki za roboczogodzinę ustalone przez pozwanego na podstawie cen oferowanej przez warsztaty naprawcze działające na terenie miejsca zamieszkania poszkodowanego, ceny nowych części zamiennych, zapewniających przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody, z zastosowaniem odpowiedniej klasy jakościowej (części oryginalne sygnowane „O” i części alternatywne sygnowane „Q”). Nadto powód nie wykazał podstaw dalej idącego żądania, przede wszystkim nie złożył faktur dokumentujących koszty naprawy pojazdu i jakość zastosowanych części.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

Wskutek kolizji z drogowej z dnia 10 maja 2020 roku w pojeździe A. nr rej. (...) należącym do A. B. doszło do uszkodzenia lewego reflektora przedniego ze spryskiwaczem, lewego błotnika, zderzaka z grillem, maski. W dniu 18 maja 2020 roku powód zgłosił roszczenie do ubezpieczyciela sprawcy szkody.

Dowód: oświadczenie k. 15, kserokopia dowodu rejestracyjnego k. 11-14, zgłoszenie szkody k. 17-22.

Na podstawie umowy obowiązkowego ubezpieczenia OC zawartej z posiadaczem pojazdu marki S. nr rej. (...) pozwany S. (...) w S. ponosi o co do zasady odpowiedzialność gwarancyjną za szkodę w pojeździe A. nr rej. (...) powstałą wskutek kolizji z drogowej z dnia 10 maja 2020 roku.

bezsporne

Pozwany S. (...) w S. przeprowadził postępowanie likwidacyjne pod nr szkody (...) w następstwie zgłoszenia dokonanego przez powoda A. B.. Pozwany wydał decyzję o przyznaniu odszkodowania w wysokości 7.803,05 zł brutto, co ustalono na podstawie wykonanego ofertowego kosztorysu naprawy sporządzonego w systemie eksperckim Audatex w oparciu o uprzednio przeprowadzone oględziny pojazdu w dniu 18 maja 2020 roku.

bezsporne, a nadto akta szkody k. 64, dokumenty likwidacji szkody k. 23-46

Sporządzony kosztorys pozwanego uwzględnia zakres uszkodzeń z oceny technicznej sporządzonej w czasie dokonanych oględzin pojazdu, uwzględnia technologię naprawy pojazdu określoną przez producenta, stawki za roboczogodzinę ustalone przez pozwanego na podstawie cen oferowanej przez warsztaty naprawcze działające na terenie miejsca zamieszkania poszkodowanego, ceny nowych części zamiennych, zapewniających przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody, z zastosowaniem odpowiedniej klasy jakościowej (części oryginalne sygnowane „O” i części alternatywne sygnowane „Q”).

Bezsporne, a nadto akta szkody k. 64

Koszt naprawy przywracający wszystkie walory funkcjonalne i estetyczne pojazdu marki A. (...) nr rej (...) z zastosowaniem części zamiennych alternatywnych „P” i „PJ” oraz niektórych części oryginalnych sygnowanych znakiem „O” wynosi 6.404,46 zł brutto. Naprawa przy użyciu części prawidłowych przywróci w pełni stan pojazdu sprzed szkody. Pierwotny stan pojazdu nosił ślad poprzednich napraw, pojazd ma historię powypadkową. Zastosowanie części oryginalnych spowoduje wzrost wartości pojazdu. Wartość pojazdu z uwzględnieniem historii powypadkowej wynosi 41.400,00 zł brutto. Naprawa w serwisie według systemu autoryzowanego dealera wyniosłaby 16.593,73 zł brutto.

Dowód: opinia biegłego R. J. k. 77-94

Właściciel pojazdu marki A. (...) nr rej (...) w warsztacie, w którym przeprowadzona jest naprawa, wymienił części uszkodzone na: reflektor nowy oryginalny „O”, osłona chłodnicy zamiennik „PJ”, okładzina zderzaka zamiennik „PJ”, pokrywa komory silnika została wyprostowana mimo kwalifikacji na wymianę, błotnik lewy zamiennik „PJ”, krata boczna zamiennik „P”, wlot powietrza zamiennik „P”, uchwyt reflektora zamiennik „PJ”, spryskiwacz reflektora zamiennik „PJ”, nadkole zamiennik „PJ”, osłona chłodnicy zamiennik „PJ”.

Dowód: opinia biegłego R. J. k. 77-94

Pojazd marki A. (...) nr rej (...) w dniu oględzin posiadał przebieg 392.879 km, posiada powłokę lakierniczą grubości 200 mikronów. Fabryczna grubość lakieru w autach klasy średniej wynosi od 70 do 90 mikronów. W dniu oględzin pojazdu ujawniono powłokę grubości 200 mikronów. Przedmiotowy pojazd nie posiada dokumentacji wymiany części na te sygnowane znakiem „O” lub „OE” wystawionej przez ASO lub inny zakład. Wartość szkody na poziomie 20.421,23 zł brutto może kwalifikować szkodę jako całkowitą.

Dowód: opinia uzupełniająca biegłego R. J. k. 119-123

Sąd zważył co następuje

Powództwo w niniejszej sprawie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie dokumentów oraz opinii biegłego R. J.. Sąd pominął zeznania świadka S. K. (pełniącego również stanowisko biegłego sądowego), albowiem w kontekście ustalonego stanu faktycznego informacje świadka zdezaktualizowały się, ponadto świadek wypowiadał się w zakresie przeznaczonym dla opinii biegłego, nie będąc biegłym do tej sprawy z uwagi na współpracę z powodem. Powyższa okoliczność również nakazuje podchodzić z dużą dozą sceptycyzmu do informacji przedstawionych przez świadka do niniejszej sprawy.

Na podstawie art. 436 § 1 k.c. odpowiedzialność przewidzianą w art. 435 k.c. ponosi samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody.

Zgodnie z treścią art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2018.473 – j.t. ze zm.) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia, natomiast na podstawie art. 36 ust. 1 zd. 1 cyt. ustawy odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej.

Cytowany przepis jest wyrazem tendencji ustawodawcy, aby umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej stwarzała możliwie szeroki zakres ochrony ubezpieczeniowej zarówno ubezpieczonemu sprawcy szkody przed konsekwencjami osobistego ponoszenia odpowiedzialności cywilnej, jak i poszkodowanemu, przez zapewnienie mu pełnej kompensaty ze strony ubezpieczyciela szkody wyrządzonej przez ponoszącego odpowiedzialność cywilną

sprawcę. W konsekwencji odpowiedzialność ubezpieczyciela determinowana jest odpowiedzialnością sprawcy wypadku – por. wyrok s. apel. w Poznaniu z dnia 4 lutego 2015r. w sprawie o sygn. akt I ACa 1093/14, opubl. LEX nr 1681964, wyrok s. apel. w Gdańsku z dnia 4 grudnia 2014r. w sprawie o sygn. akt V ACa 673/14, opubl. LEX nr 1651861.

Świadczenie pieniężne, które wypłaca ubezpieczyciel w ramach odpowiedzialności przewidzianej przez cyt. powyżej przepisy, jest ustalane według reguł rządzących cywilnym prawem odszkodowawczym, a więc o rodzaju i wysokości świadczeń należnych od ubezpieczyciela decydują przepisy kodeksu cywilnego, zwłaszcza art. 361-363 k.c., z tą jednak istotną różnicą, że w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych wyłącznym sposobem naprawienia szkody jest odszkodowanie pieniężne – por. wyrok s. apel. w Łodzi z dnia 24 lipca 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 134/14, opubl. LEX nr 1498945

W cytowanych przepisach nie istnieją w żadnej mierze ograniczenia praw poszkodowanego do żądania ustalenia odszkodowania z uwzględnieniem cen części oryginalnych. Sąd rozpoznający niniejszą sprawę podziela w tym zakresie pogląd prawny zaprezentowany przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 12 kwietnia 2012r. w sprawie o sygn. akt III CZP 80/11, opubl. OSNC 2012/10/112 oraz w postanowieniu z dnia 20 czerwca 2012r. w sprawie o sygn. akt III CZP 85/11, opubl. OSNC 2013/3/37. Jednakże obowiązkiem Ubezpieczyciela w ramach jego odpowiedzialności odszkodowawczej jest przywrócenie do stanu poprzedniego, co oznacza, że pojazd ma być sprawny technicznie i zapewnić poszkodowanemu komfort jazdy w takim stopniu jak przed zdarzeniem, co powoduje, że ubezpieczyciel, w ramach umowy o odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu, powinien ustalić odszkodowanie w kwocie, która zapewnia przywrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę jako całości. Przywrócenie stanu poprzedniego ma miejsce, jeżeli stan pojazdu po naprawie pod każdym istotnym względem stanu technicznego, zdolności użytkowania, części składowych, trwałości, wyglądu estetycznego itd. odpowiada stanowi pojazdu przed uszkodzeniem.

Ubezpieczyciel zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu, a jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi, przy czym dokonanie potrąceń amortyzacyjnych, odpowiadających zużyciu samochodu i jego części przed uszkodzeniem jest nieuzasadnione.

Wydatki poniesione na części nowe, których użycie było niezbędne do osiągnięcia tego celu, składają się na koszt naprawienia szkody i nie mogą one obciążać poszkodowanego, lecz osobę odpowiedzialną za szkodę. W takiej sytuacji zakład ubezpieczeń powinien ustalić wysokość odszkodowania z uwzględnieniem cen części nowych, skoro bowiem chodzi o przywrócenie do stanu poprzedniego pojazdu jako całości, to nie ma co do zasady znaczenia, że w miejsce części starych wmontowano części nowe. W szczególności nie ma żadnych podstaw prawnych, aby zawsze odrębnie oceniać wartość części i jeżeli części stare były już w chwili wypadku częściowo zużyte, z tego powodu obniżyć należne odszkodowanie za przywrócenie do stanu poprzedniego całego pojazdu. Nie budzi bowiem wątpliwości, że oryginalność części wykorzystywanych do naprawy pojazdu stanowi istotny czynnik decydujący o tym, czy naprawa jest wystarczająca do przywrócenia jego do stanu poprzedniego. Jest oczywiste, że ich dobór może prowadzić do pogorszenia położenia poszkodowanego. W niektórych bowiem przypadkach istotną cechą decydującą o zupełności restytucji jest - obok jakości części - samo pochodzenie części od producenta pojazdu.

Konieczność wymiany uszkodzonej części stanowi niewątpliwie normalne następstwo działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła (por. art. 361 § 1 k.c.), a jeżeli nie da się jej naprawić w taki sposób, aby przywrócić ją do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę, musi zostać zastąpiona inną. Zastąpienie części starych nowymi, jeżeli ich użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonego pojazdu, jest uznawane za celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego. Odmienne stanowisko musiałoby prowadzić do pozbawionego podstaw prawnych wniosku, że ciężar przywrócenia do stanu poprzedniego rzeczy używanej spoczywa częściowo na poszkodowanym.

Wykładnia art. 361 § 2 k.c. i art. 363 § 2 k.c. prowadzi zatem do wniosku, że ubezpieczyciel, w ramach umowy o odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu, powinien ustalić odszkodowanie w kwocie, która zapewnia przywrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę jako całości, a ponadto nie daje również podstaw do obniżenia należnego poszkodowanemu odszkodowania o różnicę pomiędzy wartością części nowej a wartością części, która uległa uszkodzeniu, wyliczoną odrębnie dla każdej części. Brak bowiem podstaw, aby poszkodowany ponosił dodatkową stratę w postaci różnicy pomiędzy wartością części zamiennych, jaką miały one przed wypadkiem, a wartością części nowych, których zamontowanie w naprawionym pojeździe było celowe.

Oczywisty jest, że co do zasady poszkodowanemu przysługuje pełne prawo do odszkodowania ustalonego według cen części oryginalnych pochodzących bezpośrednio od producenta pojazdu, niezależnie od wieku pojazdu, stanu jego wyeksploatowania i tego, że w obrocie dostępne są również tzw. części alternatywne - części zamienne nie będące częściami oryginalnymi albowiem dzięki naprawie dokonanej z wykorzystaniem części oryginalnych stan samochodu jest - pod względem technicznym, użytkowym, trwałości i estetyki - najbardziej zbliżony do jego stanu sprzed kolizji, co odpowiada zasadzie pełnego odszkodowania. Zasada pełnego odszkodowania ma zapewnić całkowitą kompensatę doznanego uszczerbku, w granicach normalnego związku przyczynowego. Odstępstwo od tego i zastosowanie zasady *compensatio lucri cum damno* mogłoby mieć miejsce tylko wyjątkowo, gdyby zastosowanie nowych oryginalnych części w sposób istotny spowodowało wzrost wartości pojazdu uszkodzonego w stosunku do stanu sprzed wyrządzenia szkody, czego pozwany w ramach niniejszego postępowania nie wykazał. Z faktów powszechnie znanych wynika bowiem, że jeżeli pojazd był naprawiany w związku z wypadkiem, to jego cena ulega obniżeniu, nie ma więc znaczenia, iż zamontowano w nim elementy nowe.

Niemniej jednak w analizowanym stanie faktycznym kosztorys pozwanego uwzględniał zakres uszkodzeń z oceny technicznej sporządzonej w czasie dokonanych oględzin pojazdu. Owa kalkulacja naprawy pojazdu A. uwzględniała technologię naprawy pojazdu określoną przez producenta, stawki za roboczogodzinę ustalone przez pozwanego na podstawie cen oferowanej przez warsztaty naprawcze działające na terenie miejsca zamieszkania poszkodowanego, ceny nowych części zamiennych, zapewniających przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody, z zastosowaniem odpowiedniej klasy jakościowej (części oryginalne sygnowane „O” i części alternatywne sygnowane „Q”).

W tym miejscu należy podkreślić znaczenie symboli używanych do oznaczania części pojazdu. Zgodnie z powszechną wiedzą, symbol „P” są to części nie oryginalne, w których przypadku producent zaświadcza, że mają one jakość porównywalną lub identyczną co oryginalne, również z certyfikatem jakości, który został wystawiony przez niezależny instytut badawczy. Części z symbolem „O” wskazuje, że mamy do czynienia z oryginalnymi częściami posiadającymi logo producenta pojazdu, produkowane i oznaczane numerem katalogowym zgodnym ze specyfikacją producenta auta. Natomiast części z symbolem „Q”, to części oryginalne nieoznaczone logo producenta pojazdu i nie różnią się właściwie niczym pod względem konstrukcji, walorów technicznych i estetycznych od części oznaczonych literą O.

Rekapitulując zaznaczyć należy, że orzecznictwo sądów nie rozróżnia części oryginalnych na sygnowane i nie sygnowane logiem producenta, albowiem niejednokrotnie okoliczność ta byłaby niemożliwa do ustalenia, ponieważ są to te same części. Przepisy kodeksu cywilnego nie nakładają również obowiązku naprawienia pojazdu w autoryzowanej sieci dealerskiej z uwzględnieniem stawek za części i roboczogodzinę. Taki warunek miały zastosowanie w określonych stanach faktycznych ze względów funkcjonalnych – wpływałby na warunki gwarancji pojazdu, bądź pozwalałby zachować wartość pojazdu związaną z niskim przebiegiem i oryginalnością części.

Prawidłowo wykonany przez pozwaną kosztorys naprawy uwzględniał zakres uszkodzeń z oceny technicznej sporządzonej w czasie dokonanych oględzin pojazdu z uwzględnieniem technologii naprawy pojazdu określonej przez producenta, stawki za roboczogodzinę ustalone przez pozwanego na podstawie cen oferowanej przez warsztaty naprawcze działające na terenie miejsca zamieszkania poszkodowanego, ceny nowych części zamiennych, zapewniających przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody, z zastosowaniem odpowiedniej klasy jakościowej - części oryginalne sygnowane „O” i części alternatywne sygnowane „Q”. Kosztorys został wykonany prawidłowo.

Właściciel pojazdu marki A. (...) nr rej (...) zlecił naprawę w warsztacie i wymienił części uszkodzone na: reflektor nowy oryginalny „O”, osłona chłodnicy zamiennik „PJ”, okładzina zderzaka zamiennik „PJ”, że pokrywa komory silnika została wyprostowana mimo kwalifikacji na wymianę, błotnik lewy zamiennik „PJ”, krata boczna zamiennik „P”, wlot powietrza zamiennik „P”, uchwyt reflektora zamiennik „PJ”, spryskiwacz reflektora zamiennik „PJ”, nadkole zamiennik „PJ”, osłona chłodnicy zamiennik „PJ”.

Biegły R. J. (k. 77-94) zwrócił w swojej opinii uwagę, że koszt naprawy przywracający wszystkie walory funkcjonalne i estetyczne pojazdu marki A. (...) nr rej (...) z zastosowaniem części zamiennych alternatywnych „P” i „PJ” oraz niektórych części oryginalnych sygnowanych znakiem „O” wynosi 6.404,46 zł brutto. Naprawa w serwisie według systemu autoryzowanego dealera wynosiłaby 16.593,73 zł brutto. Przedmiotowy pojazd „przeżył liczne nieprofesjonalne i nietechnologiczne naprawy blacharsko – lakiernicze”. Dodatkowo pojazd nie posiada dokumentacji wskazującej na to, że przebyte oraz obecna naprawa pojazdu odbywały się z użyciem części „O”.

Koszt naprawy uszkodzonego w wypadku komunikacyjnym pojazdu nie powinien przewyższać jego wartości sprzed wypadku. Koszt wskazany przez powoda w wysokości 20.431,23 zł, biorąc pod uwagę zakres uszkodzeń, jest nadmierny w rozumieniu art. 363 § 1 k.c. i prowadzi do bezpodstawnego wzbogacenia powoda. Ponadto w sposób bezpodstawny opiera się o części sygnowane symbolem „O” i stawki dealerskie. Kosztorys został sporządzony w sposób zawyżony i prowadziłby do bezpodstawnego wzbogacenia powoda. Na prawidłowość powyższego wniosku wskazuje również technologia naprawy i części użyte przez poszkodowanego. Stan majątku poszkodowanego, niezakłócony zdarzeniem ubezpieczeniowym, wyznacza rozmiar należnego odszkodowania – por. postanow. SN z dnia 12 stycznia 2006r. w sprawie o sygn. akt III CZP 76/05, opubl. LEX nr 175463, wyrok SN z dnia 20 października 1972r. w sprawie o sygn. akt II CR 425/72, opubl. OSNC 1973/6/111.

Zgodnie z art. 362 k.c. i art. 826 § 1 k.c. oraz art. 16 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2018.473 – j.t. ze zm.) obowiązek minimalizacji szkody przez poszkodowanego rozumiany jest jako zapobieżenie, w miarę możliwości zwiększeniu się szkody.

Obowiązkiem stron było w ramach postępowania przed Sądem przytoczenie okoliczności faktycznych, z których wywodzi roszczenie (art. 187 § 1 pkt 2 k.p.c.) i wskazanie na dowody, których przeprowadzenie potwierdziłby zasadność jego twierdzeń o faktach (art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c.). Zgodnie z zasadami procesu cywilnego ciężar gromadzenia materiału dowodowego spoczywa na stronach (art. 232 k.p.c., art. 3 k.p.c., art. 6 k.c.). Jego istota sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest tylko to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskałaby aktywnym działaniem (por. wyrok s. apel w B. z dnia 28 sierpnia 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 286/14, opubl. LEX nr 1511625).

Pozwany w ramach przedmiotowego postępowania wykazał, że zamontowanie części nowych sygn. znakiem „O” i zastosowanie stawek dealerskich, podczas gdy pojazd jest naprawiany przez niautoryzowany warsztat w oparciu o części „P” prowadzi do bezpodstawnego wzbogacenia poszkodowanego i czynności te spowodowałyby wzrost wartości pojazdu jako całości, natomiast poszkodowany na tej operacji by zyskał.

Koszt naprawy pojazdu marki A. (...) nr rej (...) wynosił 6.404,46 zł brutto i był niższy od wypłaconej przez ubezpieczyciela kwoty 7.803,05 zł. Z tych względów Sąd oddalił powództwo.

O kosztach procesu, w tym kosztach zastępstwa procesowego, obciążając nimi w całości powoda, orzeczono na podstawie art. 108 § 1 kpc w z art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z art. 100 zd. 2 k.p.c. i w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2018.265 – j.t.) i art. 1 ust. 1 pkt 2 i art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 16 listopada 2006r. o opłacie skarbowej (Dz. U. 2018.1044 – j.t. ze zm.) oraz w oparciu o treść art. 13 ust. 1 i art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach

cywilnych ((Dz. U. 2018.300 – j.t. ze zm.) nakazując pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 2.567,65 zł tytułem wydatków pokrytych tymczasowo przez ww. Koszty wynosiły: 3.600 zł koszty zastępstwa procesowego, 17,00 zł koszty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, 2.567,65 zł koszty opinii biegłego.